

trenduri.blogspot.com

Jaful și sărăcirea României sau prețul inimaginabil al „traifului decent” de azi

7–9 minutes

Tot aud și văd ode obscene ridicate Occidentului în general și Uniunii Europene în special. Propagandiștii frenetici repetă aceeași mantră a bunăstării pe care ne-a adus-o nouă impersonala Uniune Europeană. Și, în același ritm, ni se reamintește cât de înapoiți eram pe vremea lui Ceaușescu și cum ne-am dezvoltat acum. Doar că treburile nu stau așa cum spun ticăloșii, iar dacă ne vom apuca să aplicăm „dreapta măsură” vom ajunge la niște concluzii interesante.

PIB-ul României în 1988 era de 53.6 mld. \$. Întrucât la începutul lui 1989 nea Nicu a anunțat că a terminat-o cu datoria externă, putem considera că aveam împrumuturi zero. În același an, prețul aurului era de 287.45 \$ pe uncie(prețul de închidere). Prețul actual al aurului este de aproximativ 2500 \$ pe uncie, adică de 8.7 ori mai mare. Ceea ce înseamnă că, în termeni actualizați, PIB-ul României din 1988 era de **466.32 mld. \$** în

bani actuali!

Conform datelor Băncii Mondiale, PIB-ul României pe 2023 a fost de 351 miliarde \$. Asta înseamnă că acum, după mult prea înțeleapta aderare la UE&NATO, suntem cu 25% sub PIB-ul din 1988! Și nici nu e de mirare, având în vedere faptul că în deceniul 9 am avut de-a face cu o distrugere programatică a economiei Românești, iar ceea ce s-a reconstruit s-a făcut doar ca „element dependent de o entitate externă”, astfel încât o decuplare bruscă ar fi un adevărat dezastru pentru noi. Cu alte cuvinte, stăm nu prost, ci extrem de prost, reușind contraperformanța ca în decurs de 36 de ani să scădem cu 25%!!! Iar acum practic suntem fără nicio șansă de a ne așeza pe picioarele noastre.

Probabil, unul care a trăit și-n epoca Ceaușescu va avea o observație: cum se face că atunci oamenii abia își luau o mașină din producție internă, iar confortul familiilor era mult redus (de ex. la nivelul de electrocasnice s.a.m.d.). Aici avem două observații. În primul rând, dacă facem o comparație ar trebui să o facem la nivelul de atunci atins de Occident, cu care ne comparăm. Fără doar și poate, occidentalul o ducea mai bine, având acces la tehnologii mai avansate decât noi. Un exemplu sunt mașinile, care în România rămăseseră la nivelul anilor 70. Apoi electrocasnicele, care în Occident își începuseră explozia, în timp ce la noi se cam limitau la mașini de spălat și ceva electrocasnice mici, față de abundența occidentală. Cu toate acestea, putem face comparația inclusiv cu ceea ce avem acum. Dar pentru aceasta trebuie să ne uităm la structura datoriei externe.

În 1988 România avea de primit peste 5 mld. \$ din diverse credite acordate țărilor în curs de dezvoltare. Asta înseamnă că aproape aveam sume împrumutate de vreo 10% din PIB (situația e voit neclară întrucât mare parte din datorii au fost anulate pe șpăgi de guvernanții României

postrevoluționare, ultimul caz fiind cel al anulării datoriei Irak-ului de către bășescu).

În prezent România are un grad de îndatorare de aproape 60% din PIB. Imaginați-vă că Ceaușescu în 1988 ar fi băgat în *capriciile* populației doar sumele pe care le avea de primit. Asta ar fi însemnat nu doar rezolvarea problemelor alimentare (care oricum n-ar fi existat dacă Ceaușescu n-ar fi fost sabotat de către Securitate), ci și o bunăstare incredibilă a românilor. Cei care au trăit în acea perioadă știu bine situația: oamenii aveau bani, dar nu exista ofertă suficientă. Astfel, prin redirecționarea producției la intern și prin pornirea importurilor, situația ar fi fost echilibrată extrem de ușor. Doar că au existat mai multe elemente care au făcut imposibilă revenirea: trădarea Securității, incompetența aparatului de partid, anchilozarea regimului și, nu în ultimul rând, un Ceaușescu cu o sănătate șubredă, incapabil să ofere o soluție de succesiune viabilă. Înțepenirea lui Ceaușescu în soluția „mereu mai târziu” Nicușor - soluție respinsă de majoritatea covârșitoare a populației, în ciuda activării sale la Sibiu, unde a arătat o preocupare deosebită față de problemele reale - a făcut ca întreaga lume să înțeleagă că trebuie să aștepte mai întâi să dispară Ceaușescu pentru ca apoi să vadă ce e de făcut. Tocmai de aceea, planul de trădare cu lovitura de stat în urma căreia să vină la putere Ion Iliescu a fost acceptat de toți factorii de decizie, a căror trădare a fost cumpărată extrem de ușor.

Ceea ce trebuie să înțelegem este că, din punct de vedere fundamental, suntem realmente în rahat. Nu mai avem o industrie de sine stătătoare, întrucât majoritatea covârșitoare a „centralelor” investițiilor din România sunt în afara țării, astfel încât o rupere fără un plan premergător s-ar dovedi dezastruoasă. Veți spune, probabil, că nu mai există nicio șansă să ne rupem pentru că noi nu vrem. Din partea noastră da, dar din partea lor? Asta e întrebarea pe care nu și-o pune nimeni.

Privind de la nivelul continentului, observăm că economia Europei a ajuns una marginală. Mașinăria economică germană zace în ruină, în timp ce Franța e o mizerie. Cei doi lideri ai economiei europene sunt într-un dezastru absolut, dar nerecunoscut - în sensul în care țin în continuare coada sus. Ca să înțelegeți situația, vă voi spune clasamentul PIB-ului raportat la puterea de cumpărare din 1990: SUA, Japonia, Germania, Italia, Franța, China, Brazilia, UK, India. Același clasament în 2023: China, SUA, India, Japonia, Rusia, Germania, Indonezia, Brazilia, Franța, UK. PIB-ul BRICS (doar al membrilor fondatori, nu și cel al aderentilor) este mai mare decât PIB-ul G-7. Europa este undeva la coada clasamentului, trăind doar în virtutea inerției și nefiind capabilă să-și mai revină fără o restructurare din temelii a întregii sale structuri politico-economice.

Revenind la noi, tocmai aici e problema majoră sau „buba mare”, cum spun copiii: suntem într-o alianță pierzătoare, dar fără absolut niciun fundament și înglodați în datorii. Mai mult, partenerii noștri americani ne sug în disperare, căutând să fure cât mai e de furat acum, pe ultima sută de metri. Și, drept mulțumire, mai avem și securea războiului deasupra capului pentru care l-au trimis pe Prostănac în misiune.

Ce se va întâmpla cu noi? E greu de imaginat, dar la nivel politic și al statului profund ar fi trebuit să existe planuri de avarie. Există aceste planuri? În afară de cel al cedării României în mâinile globaliștilor lui Schwab nu mai există niciun alt plan. Asta e realitatea pe care nu v-o spune nimeni!

Date fiind fundamentele pe care le avem, dar și perspectivele sumbre, este, cred eu, clar pentru toată lumea că întreaga clasă politică de după 1989 este responsabilă pentru acest jaf inimaginabil. Am mai făcut un calcul în trecut din care rezulta că ceea ce am plătit Imperiului Otoman împreună cu ceea ce le-am dat rușilor în perioada în care am fost sub

ocupație e o nimica toată față de cât ne-a jefuit doar SUA în așa-zisele tranzacții cu armament și FMI-ul cu *ajutorul* solicitat de bășescu la ordinul stăpânilor săi occidentali. Dacă punem în balanță toate furturile efectuate programatic, „cu legea în mână”, obținem niște valori amețitoare. Chiar și pedeapsa capitală aplicată tuturor factorilor politici de la Revoluție până acum, ar reprezenta o nimica toată în termeni de plată a pagubelor.

Nu știu cum vom ieși din fundătura în care ne-am băgat, dar știu sigur că atât de rău n-am fost niciodată în istorie. Și dacă vi se pare că trăiți decent, gândiți-vă că decența asta pe care o clamați acum va fi blestemată de generații întregi care, chiar dacă în prezent sunt nenăscute, sunt condamnate la sclavie pentru a „compensa” jaful inimaginabil executat sub privirile noastre tâmpe.